

Stuifzand

is het muziekproject van dichter en zanger **Marten Janse** en componist en gitarist **Jan Rooijmans**.

- *Laat mij de woorden*
- *Het plein is leeg*
- *Taal noch teken*
- *Ledikant*
- *Lichtval / Verdriet vraagt om een trein*

Met medewerking van **Kees Reijnders** op klarinet

Haarlem, NL - The Netherlands
Subwave Productions (Gil Lopez)
© 2020 Marten Janse & Jan Rooijmans

Marten Janse & Jan Rooijmans

Stuifzand

m.m.v. Kees Reijnders op klarinet

Er rusten rechten op deze productie, de songs, de muziekcomposities en de teksten. Niets van deze CD mag commercieel gebruikt worden zonder toestemming van Stuifzand. Ook mag de CD niet gecopieerd en niet verspreid worden zonder toestemming.

stuifzand@planet.nl

Lichtval (1984) / Verdriet vraagt om een trein (2019) - is een gecombineerde song, trein en verdriet komen in beide teksten voor, ook al zit er 35 jaar tussen. En het dendert maar door: het leven, het verlies en de wanhoop. En dat je, zonder jezelf, nooit alleen bent. Voor alle mensen die in de trein hebben gezeten na een afspraak die veelbetekenend was...

Verdriet is een man in de trein
en regen die tegen de ruiten
Half twee 's nachts –nog geen half negen
Waar naar toe? Het duurt nog even

Verdriet is een donkere nacht
en het hoofd dat in de handen
't Stampen van de trein, 't harde neonlicht
En de man, hij doet geen oog meer dicht

Verdriet vraagt om een trein
Het is zo moeilijk om te lachen
want dit samenzijn is vreemd; de verhalen kloppen niet

Hoe vluchtig is geluk?
Het verdwijnt voor je ogen
Te vaak bedrogen, voorgelogen en teleurgesteld

Dus als ik denk aan jou
begrijp ik niet wie jij bent
Kijk jij naar mij, zie je een beeld van wat jij nodig hebt

Als ik de helft maar zie
aan vrienden en bekenden
zie ik het niet, begrijp het niet. Verdriet vraagt om een trein

Verdriet is een wand van glas
een ruimte vol licht daarbuiten
In de trein zit hij en hij kan nergens heen
In de ruit ziet hij: hij is niet alleen

Ledikant (1984) - is luchtig gebaseerd op mijn kennis van de psychoanalyse, gepositioneerd rond het door Jacques Lacan beschreven spiegelstadium: de intrede in de talige werkelijkheid. Maar het gebruikt ook de begrippen: verlangen, stromen en identiteit. Ik herkende toenmaals dat het kennisveld van taalgebruik tot de menswetenschappen gerekend moet worden...

Daar waar water werd geboren
daar ontstond een kleine stroom
Zoveel mensen, zoveel woorden
En dat vond jij doodgevoerd
In de verte vliegen vogels
en de bergen worden blauw
En nu kijk ik in je ogen
en het zegt: "Ik hou van jou !"

Zoveel mensen, zoveel wensen
Dus wat zeg ik tegen jou ?
Slechts één woord maar: verlangen
-neen, ik kan niet zonder jou !
'k Wil je raken, je ontvluchten
alleen, samen, of alleen
Ik ben anders dan ieder ander,
anders was ik: iedereen

In de spiegel: als een baby
In de vriendschap: m'n eigen vriend
In het leven: net als water,
onderdeel van weer en wind
Ik wil stromen tussen bergen,
over stenen en door zand
met forellen aan m'n tenen
en met bomen in m'n hand

Laat mij de woorden (2014) - is een gedicht uit de bundel "De witte spiegel". Ik deelde een fragment op Facebook en dat was voor Jan de aanleiding om te melden dat zijn vingers jeukten om hier muziek bij te maken.

Jan en ik kennen elkaar uit onze studententijd toen we samenspeelden in de nieuwe-Nederlandse-wave-band Ziroop. Ook toen schreef ik de teksten en zong. En Jan componeerde en speelde gitaar.

De tekst gaat over de talige werkelijkheid, hoe je leven eruit ziet in de verhalen die jij zelf vertelt en die er over jou verteld worden. En hoe ik jou als kind / ouder / geliefde, daarin kan steunen...

Laat mij de woorden, ik schik ze als akkoorden, speel een lied als een gedicht op jouw leven
Geef mij de vingers van je hand, één vinger maar... Laat mij je haren vlechten, krullen draaien
Laat mij de nachten zien met sterren om je enkels en lakens om je droom. Ik zal er zijn bij het ontwaken

Laat mij de woorden, 'k verzamel ze en spreek ze uit: de loze woorden... -te lang geleden
Ik veeg de vloer aan van ons samenzijn, ik veeg de scherven op die ons verwonden aan: alleen...
Bewijs is kunst als het in staat is om de woorden weg en het verleden vangt in leegte, in lege foto's

Laat mij de woorden, ik zag ze eerder al, ik zag ze tussen mensen, verlichte ramen...
Ik zag ze in het donker en geen berg te hoog, geen zee te diep, laat mij de woorden - ik overzie
Laat mij de beelden zien hoe 't was of hoe het kan of hoe het zou kunnen zijn. Ik zal je wereldbeeld verrijken

Laat mij de woorden, ik schets je zelfportret, geef je een naam, boetseer je lijf met huid en leden
Je zult jezelf zien en jezelf herkennen, jezelf gedragen voelen in dit heden - met waarheid in je mond
Ook als je lopen leert en ik je los zal laten en je leven zich ontvouwt als een steen boven de vijver

Laat mij de woorden...

Het plein is leeg (2014) -
is ook een gedicht uit de
bundel "De witte spiegel".
Jan componeerde muziek
en melodie bij de eerste
twee regels en vroeg mij de
rest van de tekst aan de
melodie aan te passen.
Het is een tekst met
vervreemdende beelden,
Jeroen Bosch in oorlogstijd,
de actualiteit van corona...
En hoe ik dan
acapolystisch, tevergeefs,
houvast zoek bij mijn
meest geliefde medemens.

Ik had je wel willen ontvangen in het hart van mijn stad
Ja, ik had je wel willen ontvangen in het hart van mijn stad
Maar het plein is leeg, het plein is leeg

De mensen die dansten en zongen
Zijn verdwenen voorgoed
Ze hebben zich bang en geschrokken
Verstopt voor dit bloed
Toen de zon viel hebben ze hun kramen
Verlaten, zijn gevluht
Voor 't licht dat op de stenen stuitert
Met lawaai dat verstikt

Ook ik ben nu bang en verlaten
Er is niets meer, niets meer
Ik wacht nog, maar 't wordt steeds later
Ik wacht nog een keer
't Is beter dat je niet zult komen
'k Meen dit oprecht
Maakt het uit wat ik nog wou zeggen?
De strijd is beslecht

Straks komen de moordende vissen
Om alles dood te slaan
Ze zullen zich er vergewissen
Van 't eind aan 't bestaan
Ik kuste met weemoed je wit-bleke lippen
Ik streelde je gezicht
En met koude zegen'nde handen
Deed ik jouw ogen dicht

Taal noch teken (2017) -
is een liefdesliedje
geschreven op vakantie in
Afrika waar de kleuren
kleurrijk zijn en de horizon
wijd. Het roept de vier
elementen -water, aarde,
lucht en vuur- aan en
beschrijft de liefde niet in
woorden, maar in de
kleine gebaren die
uitdrukking geven aan
zoveel meer.

Je schudt het water van je handen
tilt je gezicht op naar de zon
Oh, jij kunt zo intens genieten
Ook daarom hou ik zo van jou!

Je bent een vrouw die niet zal dwalen
vaart op een innerlijk kompas
En soms mag ik je anker wezen
Ook daarom hou ik zo van jou!

Als jij het water uit de bron put
de aarde met je tenen harkt
Als jij de wind vangt in je haren
met vuur dat in je ogen brandt
Dan komen vossen uit hun holen
zingt voor jou de nachtegaal
zullen duizend bloemen bloeien
De liefde zonder teken, zonder taal

Als jij je haar vlecht voor de spiegel
en kleren kiest die voor vandaag
het ruime sop, het wilde water
Ook daarom hou ik zo van jou!

Het schuimt, het schalt en vissen vliegen
Het golft en deint en ik zie jou
als een godin die aan de einder
Ook daarom hou ik zo van jou!

Je lacht de sterren van de hemel
omdat ik zoveel van je hou
betovert mij met je gebaren
Ook daarom hou ik zo van jou!